

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 139/04-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. mája 2004 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., bytom T., ktorou namieta porušenie základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a takú pomoc v hmotnej núdzi, ktorá je nevyhnutná na zabezpečenie základných životných podmienok podľa čl. 39 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, a základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 7/00 v spojení s postupom Krajského súdu v Trnave v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 87/03, porušenie čl. 12 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena a základného práva pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredia Bratislava, sp. zn. 360 602 7070 z 22. apríla 1997, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. februára 2004 doručená sťažnosť J. B., bytom T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a takú pomoc v hmotnej núdzi, ktorá je nevyhnutná na zabezpečenie základných životných podmienok podľa čl. 39 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 7/00 v spojení s postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 87/03, porušenie čl. 12 ods. 1 a 4 ústavy a základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena a základného práva pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy postupom a rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredia Bratislava (ďalej len „Sociálna poisťovňa“) sp. zn. 360 602 7070 z 22. apríla 1997.

Sťažovateľ opísal skutkový stav, ktorý predchádzal podaniu jeho sťažnosti tak, že *„Dňom 2. 6. 1996 som dosiahol vek a podmienku odpracovaných 44 rokov. Už skôr som podal žiadosť o výpočet a priznanie starobného dôchodku. Sociálna poisťovňa, Bratislava, napriek tomu, že mala za preukázané tieto rozhodujúce podmienky, o. i. aj v liste zo 6. 5. 1997, odmietla mi dôchodok vyplácať. Proti postupu som sa odvolal a vo veci preskúmania Rozhodnutia rozhodoval K. s. v T. a po odvolaní NS SR, s tým, že postup žalovanej organizácie nebol zákonný a správny“*.

Podľa tvrdenia sťažovateľa *„Moje základné právo bolo porušené podľa čl. 48 (2), namiesto 1. rok vec v právnej neistote bola skončená po nezmyselných prietahoch za vyše 5 rokov. Ani jediný deň týchto korupčných prietáhov som nezvinil. Naopak, na prietahy som podával mnohé sťažnosti.*

Bolo porušené moje právo v zmysle čl. 39 (1, 2) Ústavy SR, lebo som nedostával, a nemal, zabezpečené základné životné podmienky. Nedostával som mzdu, starobný dôchodok ani žiadne iné zabezpečenie v hmotnej núdzi.

Iba z dôvodu, že som sa postavil na odpor, čl. 32, a využil právo sa zúčastňovať na správe vecí verejných, odmietli mi korupčne v súčinnosti môjho zamestnávateľa vyplácať patriaci mi dôchodok.

Som presvedčený aj o porušení môjho základného práva podľa ÚSTAVY čl. 12 (1, 2, 4) v spojitosti ku čl. 19 (1, 2)“.

Sťažovateľ ďalej poukázal na to, že „Moja žaloba na ochranu osobnosti bola zamietnutá. Právoplatný nesprávny a nespravodlivý rozsudok mi bol doručený do vlastných rúk poštou dňa 12. 2. 2004, za viac ako 5 rokov“.

Zastávajúc názor, že sťažnosť je podaná v zákonnej lehote, sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo J. B. na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 (2) Ústavy SR postupom Okresného súdu Trnava v konaní sp. zn. 14 C 7/00 porušené bolo.

2. Zamietnutím žaloby na ochranu osobnosti, postupom Okresného súdu v Trnave a Krajského súdu v Trnave podľa čl. 39 (1, 2) Ústavy SR, právo na hmotné zabezpečenie základných životných potrieb, v hmotnej núdzi J. B. bolo porušené.

3. Postupom žalovanej organizácie a vyvolanou právnou neistotou, ako i ohrozením zdravia, života a ľudskej dôstojnosti, osobnej cti podľa Ústavy čl. 19 (1, 2), i nerešpektovaním všeobecného súdu, základné právo J. B. bolo porušené.

4. Rozhodnutím a postupom Sociálnej poisťovne – ústredie Bratislava, o pozastavení výplaty starobného dôchodku, jediného to byt príjmu k životu podľa čl. 12 (1, 4) o slobode, rovnosti a dôstojnosti a že nikomu nemôže sa spôsobiť ujma zato, že uplatňuje svoje základné právo, na tom základe právo J. B. bolo porušené.“

Sťažovateľ sa taktiež domáha, aby mu bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300 000 Sk, ktoré mu má vyplatiť okresný súd „za nerozumné

korupčné priedahy“ a Sociálna poisťovňa „*za nedôvodné a korupčné nevyplácanie starobného dôchodku*“, a napokon žiada, aby mu bol v konaní pred ústavným súdom ustanovený právny zástupca.

Ústavný súd vyzval okresný súd na zaslanie súvisiaceho súdneho spisu. Spis sp. zn. 14 C 7/00 bol ústavnému súdu doručený 23. apríla 2004.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu sp. zn. 14 C 7/00 v spojení s postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 87/03

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Zo sťažnosti, ako aj z doložky právoplatnosti vyznačenej na rozsudku okresného súdu sp. zn. 14 C 7/00 z 10. októbra 2002 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 Co 87/03 z 12. novembra 2003, ktorým bol potvrdený sťažovateľom napadnutý rozsudok okresného súdu, vyplýva, že konanie, v ktorom malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bolo právoplatne skončené 12. februára 2004.

V nadväznosti na to ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní konštatoval, že v čase, keď mu bola sťažnosť doručená, t. j. 26. februára 2004, už bol odstránený stav právnej neistoty, v ktorom sa sťažovateľ nachádzal pred právoplatným skončením príslušného súdneho konania, a k porušovaniu označeného základného práva už nedochádzalo.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (m. m. I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03). Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý, čo sa týka oblasti občianskeho súdneho konania, vyjadruje predovšetkým záujem na tom, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predlžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejaviť ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (napr. PL. ÚS 25/01).

S prihliadnutím na uvedené východiská poskytuje ústavný súd ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zásadne vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom) ešte trvalo (m. m. III. ÚS 116/01, I. ÚS 86/02, IV. ÚS 61/03).

Ak preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistí, že konanie, v ktorom sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bolo právoplatne skončené ešte pred podaním jeho sťažnosti ústavnému súdu, a teda k porušovaniu označeného základného práva už nedochádza, sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pritom z účelu toho základného práva ustáleného svojou judikatúrou.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd opakovane judikoval, že jedným zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva a prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 138/04).

Vzhľadom na to, že sťažovateľ sa vo vzťahu k okresnému súdu domáha aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia, ústavný súd poznamenáva, že jeho fakultatívna právomoc priznať v prípade, že vyhovie sťažnosti tomu, koho práva boli porušené, aj peňažnú satisfakciu podľa čl. 127 ods. 3 ústavy, v žiadnom rozsahu a nijakým spôsobom nemodifikuje účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje v konaní o namietanom porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. V nadväznosti na to je tiež potrebné zdôrazniť, že nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nemožno ponímať ako nejaký samostatný nárok na prípadné odškodnenie za zistené prietahy v konaní príslušného štátneho orgánu, keďže tento nárok má len akcesorickú povahu. Ústavný súd už v spojitosti s tým vyslovil, že „satisfakčný potenciál“ rozhodnutia ústavného súdu nie

je autonómny prvkom ním poskytovanej ochrany ani akýmsi paralelným titulom pre domáhanie sa tejto ochrany. Takýmto titulom je len výlučne potreba chrániť konkrétne základné právo sťažovateľa a prostredníctvom tohto práva aj princíp právnej istoty. Inými slovami, meritórne konanie o námietke porušenia práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je účelné a v zásade prípustné v prípade, že takýmto konaním by ústavný súd bol spôsobilý odstrániť stav právnej neistoty vyvolaný zbytočnými priet'ahmi. V prípade, že sťažovateľovi už bolo doručené právoplatné rozhodnutie daného štátneho orgánu, takáto možnosť zo zrejmých dôvodov neexistuje (I. ÚS 235/03).

Keďže uvedené skutočnosti s poukazom na zmysel a účel ustanovenia § 48 ods. 2 ústavy vylučovali ďalšie konanie ústavného súdu o tejto časti sťažnosti, ústavný súd ju už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a takú pomoc v hmotnej núdzi, ktorá je nevyhnutná na zabezpečenie základných životných podmienok podľa čl. 39 ods. 1 a 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 14 C 7/00 a postupom krajského súdu v konaní sp. zn. 11 Co 87/03

Podľa čl. 39 ods. 1 ústavy „Občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa“. Podľa druhého odseku tohto článku ústavy „Každý, kto je v hmotnej núdzi, má právo na takú pomoc, ktorá je nevyhnutná na zabezpečenie základných životných podmienok“.

Predmetom konania pred okresným súdom a krajským súdom, v ktorom podľa tvrdenia sťažovateľa boli porušené jeho práva podľa citovaného článku ústavy, bola jeho žaloba o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy. K porušeniu označeného práva malo podľa sťažovateľa dôjsť postupom uvedených súdov a zamietnutím jeho žaloby.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde skúmal, či v danom prípade nejde o zjavne

neopodstatnenú sťažnosť. Namietat' porušenie svojich práv v konaní pred ústavným súdom sú totiž oprávnené len tie fyzické osoby alebo právnické osoby, ktoré splnili všetky zákonné podmienky spojené s nadobudnutím a uplatňovaním takýchto práv. Z konania o ústavnej sťažnosti sú preto vylúčené také návrhy, keď sťažovateľ nesplnil niektorú zo zákonných podmienok potrebnú pre vznik právneho vzťahu, porušenie ktorého namietal na ústavnom súde. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu jedným z dôvodov odmietnutia sťažnosti je jej zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť v prípade, ak ústavný súd nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal sťažovateľ (III. ÚS 206/03, IV. ÚS 229/03).

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 64/04). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Na základe posúdenia obsahu sťažnosti, jej príloh, ale najmä s prihliadnutím na predmet konania pred okresným súdom a krajským súdom ústavný súd zistil, že neexistuje príčinná súvislosť medzi sťažovateľom napadnutými postupmi týchto súdov a namietaným porušením jeho základných práv podľa čl. 39 ods. 1 a 2 ústavy. Nedostatok priamej príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením označených sociálnych práv sťažovateľa a namietanými postupmi všeobecných súdov vyplýva najmä z toho, že týmito postupmi nebola ani nemohla byť priamo dotknutá podstata základných práv sťažovateľa na primerané hmotné zabezpečenia a pomoc v hmotnej núdzi, ktorá je nevyhnutná na zabezpečenie základných životných podmienok. Sťažovateľ nepreukázal, že by okresný súd zamietnutím jeho žaloby na ochranu osobnosti a krajský súd tým, že potvrdil prvostupňový rozsudok, zasiahli do jeho základných práv zaručených v čl. 39 ods. 1

a 2 ústavy. Keďže z ničoho, čo je uvedené v sťažnosti, v jej prílohách a v dotknutom spise okresného súdu nemožno usúdiť, že všeobecné súdy mohli zasiahnuť do niektorých z práv, ktorých porušenie sťažovateľ namietal, ústavný súd jeho sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

3. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1 a 4 ústavy a základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena a základného práva pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy postupom a rozhodnutím Sociálnej poisťovne sp. zn. 360 602 7070 z 22. apríla 1997 o pozastavení výplaty starobného dôchodku

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy „Ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné“.

Podľa čl. 12 ods. 4 „Nikomú nesmie byť spôsobená ujma na jeho právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody“.

Článok 19 ods. 1 ústavy garantuje každému právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Druhý odsek toho článku ústavy zaručuje každému ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Výzvou z 24. marca 2004 bol sťažovateľ požiadaný, aby vo svojej sťažnosti upresnil bod 3 návrhu rozhodnutia (petitu) v tom zmysle, aby konkretizoval „žalovanú organizáciu“ a jej postup, ktorý namieta. Zároveň ho ústavný súd vyzval, aby upresnil petit sťažnosti v bode 4, pokiaľ ide o spisovú značku rozhodnutia, ktoré napáda, dátum jeho vydania a postup Sociálnej poisťovne v súvislosti s pozastavením výplaty jeho starobného dôchodku.

Na výzvu ústavného súdu odpovedal sťažovateľ podaním, ktoré mu bolo doručené 7. apríla 2004.

K bodu 3 petitu v ňom uviedol: «Žalovaná organizácia vo veci, Sociálna poisťovňa - ústredie Bratislava, potom, ako mi vznikol nárok na dôchodok a hmotné zabezpečenie v starobe k 1. 8. 1996 odmietla mi dôchodok vyplácať.

Reklamácie, žiadosti, sťažnosti a prosby boli márne, všetko odmietali bez odôvodnenia, až neskôr vydali „rozhodnutie“».

K bodu 4 petitu uviedol: «Rozhodnutie č. 360 602 7070 zo dňa 22. 4. 1997 uvádza o. i.: „že starobný dôchodok sa nevypláca z dôvodu, že môj pracovný pomer nebol skončený...“ Odôvodnenie postup a prístup na takéto rozhodnutie nebol daný zo zákona, išlo o korupčnú svojzlomyselnosť aktérov v mene žalovanej inštitúcie. Viac odborníkov - právnikov z ich radov označili mi pri osobnom stretnutí, že konanie proti mne je protiprávne a svojvoľné, ale povedali mi (M., S., H.): „v žiadnom prípade sa na mňa neodvolávajte, dopadli by sme ako vy...“ ».

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ ňou namieta postup a rozhodnutie Sociálnej poisťovne sp. zn. 360 602 7070 z 22. apríla 1997, ktorým mu priznala starobný dôchodok, avšak zároveň neuvolnila jeho výplatu dôvodiac, že ku dňu podania žiadosti o priznanie starobného dôchodku nepreukázal rozhodujúcu skutočnosť, t. j. skončenie pracovného pomeru.

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu je však jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti (I. ÚS 38/98). Ústavný súd nemá pochybnosti, že toto ustanovenie napriek niektorým zmenám v príslušnej ústavnej úprave naďalej vykonáva čl. 127 ústavy a že rešpektovaním rovnováhy medzi potrebou ochrany základných práv a slobôd na jednej strane a potrebou ochrany princípu právnej istoty a nadobudnutých práv na strane druhej plní rovnaký účel, aký plnilo v období platnosti a účinnosti predchádzajúceho znenia tohto článku ústavy.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, že podstatou tvrdení sťažovateľa o porušení označených základných práv a slobôd sú skutočnosti, ku ktorým došlo najneskôr 22. apríla 1997, že v čase, keď bola ústavnému súdu predmetná sťažnosť podľa čl. 127 ústavy doručená, t. j. 26. februára 2004, už uplynula lehota ustanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom a že odo dňa, keď došlo k tvrdenému porušeniu označených práv, mal sťažovateľ dostatočne dlhú lehotu na to, aby na ochranu svojich základných práv a slobôd využil ten právny prostriedok, ktorý mu ústava vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd priznávala do 31. decembra 2001, posúdil jeho sťažnosť ako návrh podaný oneskorene.

Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, že sťažnosť v tejto časti odmietol ako oneskorene podanú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. mája 2004